Vastused, mis riigid andsid, on mitmesugused. Domineerivalt käib nende seisukohtadest läbi soov, et katsutaks Rahvasteliitu muuta universaalsemaks, tõmmata Rahvasteliitu riigid, kes on kas jäänud sellest eemale või astunud tast hiljem välja, ja ka soov, et täpsemalt määrataks Rahvasteliidu kollektiivsete kaitsekohustuste jõustumise tingimused ja ka üksikute riikide osa selles.

Raskused nende soovide täitmisel on mõistetavad ja riikide esindajad murravad nende kallal juba pead. Osavõttu Rahvasteliidust ei saa teha sunduslikuks nendele riikidele, kes näevad end oma kasusid saavutavat just eemalolekuga Rahvasteliidust. Aga teisalt on mõistetav ka, et senikaua kui kõik riigid ei ole ühinenud Rahvasteliiduga ja võtnud omaks ta kohustuste kandmist, on ühel osal raske neid kanda. Sellele lisandub see raskus, et riigid ei taha end ette siduda kõigiks juhtudeks, soovides säilitada oma individuaalset otsustamisvabadust, kusjuures nad toetuvad riigi suveräänsuse mõistele.

Ei saa salata, et see tee, mida mööda tuleb käia Rahvasteliidu ja kollektiivse julgeoleku sõpradel, on täis ohakaid, kuid niisamuti ei saa jätta arvestamata, et see tee on ainus, mis võib kindlustada suurtele ja väikestele riikidele nende poliitilise iseseisvuse ja territoriaalse puutumatuse. Seepärast on mõistetav, et Balti riigid, kõigist pettumustest hoolimata, mida nad Rahvasteliiduga üle on elanud, on jäänud truuks Rahvasteliidu ideele.

Balti riigid ja Eesti.

Balti riikidele ei toonud 1936. aasta väljapaistvaid poliitilisi sündmusi, aga nad elasid vahenditult kaasa kõik need ähvardused rahule ja mured, mida veeretas

Eesti kroonika 1936, lk. 20